

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **G. Y.**, zastoupené JUDr. Lubošem Hádkem, advokátem se sídlem v Železném Brodě, Štefánikova 416, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 1. 2005, č. j. 64 Az 81/2004 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 6. 4. 2004, č. j. OAM-1329/VL-11-12-2004, bylo rozhodnuto o zamítnutí návrhu stěžovatelky na udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodné.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka namítla stížní důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdůraznila, že krajský soud vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Domnívá se, že správní orgán porušil ve správním řízení

ust. § 32 odst.1, § 46, § 47 správního řádu a § 12 a § 91 zákona o azylu. Poukázala na skutečnost, že je vdova, že v České republice chtěla vydělat nějaké peníze pro svých 6 dětí a že se zúčastnila protestního hnutí proti politice tehdejší vlády na Ukrajině, kde došlo i ke konfliktu s místní policií, a tak může být perzekuována. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí jak krajského soudu, tak i správního orgánu. Současně požádala soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu, bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Dle jeho názoru stěžovatelka měla a mohla podat žádost o azyl dříve, než jí bylo uděleno správní vyhoštění. Proto správní orgán navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Dle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Jak vyplynulo ze správního spisu, stěžovatelka podala žádost o azyl až po více jak dvou letech pobytu v České republice, v době po obdržení správního vyhoštění. Je tedy zřejmé, že stěžovatelka zcela naplnila dikci ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, a proto správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem, když její žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl. V žádném případě nelze hovořit o tom, že by skutková podstata, ze které při svém rozhodování správní orgán vycházel, byla nedostatečně zjištěna, neboť ze všech prohlášení stěžovatelky učiněných v průběhu správního řízení zcela jednoznačně vyplynulo, že její bezprostřední pohnutkou k podání žádosti o azyl bylo právě správní vyhoštění. Proto ani krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu nepochybil, jestliže v něm neshledal žádnou vadu. Jak správně uvedl krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí, veškeré důvody, které stěžovatelka v rámci azylového řízení uváděla, byly čistě ekonomického charakteru, tudíž stěžovatelka nesplnila podmínky, za kterých by jí mohl být udělen azyl.

Stížními námitkami stěžovatelky odkazujícími na ust. § 32 odst. 1, § 46, § 47 správního řádu a § 12 a § 91 zákona o azylu, jakož i poukazem na účast na protestním shromáždění, se Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. pro jejich novost nezabýval.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu